

Razmatranje: utorak 2.tjedna adventa

Razmatranja koja mogu pomoći našoj molitvi tijekom vremena došašća.

- Bog nas dolazi tražiti
- Uvijek započinjati i ponovno započinjati
- Više se uzdati u Boga, a manje u sebe

.....

„EVO, Gospodin će doći, i svi njegovi sveti s njime; i toga dana zasjat će velika svjetlost.“ [1] Krist dolazi na

svijet kako bi nam oprostio, kako bi nas spasio, kao što čitamo u današnjem evanđelju:

„Što vam se čini? Ako neki čovjek imadne sto ovaca i jedna od njih zaluta, neće li on ostaviti onih devedeset i devet u gorama i poći u potragu za zalutalom?“ (Mt 18,12).

Dobri pastir izlazi tražiti one koji su se iz bilo kojeg razloga udaljili. Ponovno dolazi sada da nas ispuni svojim životom, da nas ojača u našem pozivu na svetost.

Želimo ponovno čuti glas onoga o kome govori prvo čitanje:

„Kao pastir pase stado svoje: u ruke uzima jaganjce, nosi ih u svome naručju i brižljivo njeguje dojilice.“ (Iz 40,11). Naš Gospodin odlučan je u tome da doživimo radost koju donosi svetost te nas uporno traži:

„Žurno traži onu stotu ovcu koja je izgubljena. Kako je divna Božja milostiva dobrotu koja na ovaj način traži čovjeka; kako je veliko čovjekovo dostojanstvo kada ga Bog na takav način traži!“[2]

I mi žurimo izići njemu u susret, spremni obnoviti svoju ljubav.

„Stiže nam dan spasa, vječnosti. Još jednom se čuju pozivi Božanskog Pastira, njegove nježne riječi: “*Vocavi te nomine tuo*” – pozvah te tvojim imenom. Kao majka naša, On nas imenom zove. Štoviše: nježnim nadimkom, obiteljskim. – Dolje, u intimnosti duše, zove, i treba odgovoriti: “*Ecce ego, quia vocasti me*” – evo me, jer si me pozvao, ovog puta odlučan da ne dopustim vremenu da poput vode proteče preko oblutaka ne ostavivši traga.“[3]

Želimo da ovo došašće ostavi dubok trag u našoj duši; čuvši Dobrog

Pastira kako nas zove imenom,
želimo da nas njegova milost obnovi.

*PRIPRAVITE Jahvi put kroz pustinju.
Poravnajte u stepi stazu Bogu
našemu. Nek' se povisi svaka dolina,
nek' se spusti svaka gora i brežuljak.
Što je neravno, nek' se poravna,
strmine nek' postanu ravni. (Iz 40,3–4)*

Riječi proroka Izaije iz današnjeg
prvog čitanja pozivaju nas da se što
bolje pripravimo kako bismo primili
milost koju nam Gospodin želi
darovati svojim dolaskom.

Shvaćamo da bismo se trebali
popraviti u mnogim stvarima: u želji
za pravim kontemplativnim životom,
u duhu žrtve, u načinu na koji
radimo, u brizi za duše, u našem
apostolatu... I to ne općenito, nego u
konkretnim točkama: primjerice, u
savjetima koje primamo u

duhovnom vodstvu i ispovijedi, ili u onoj određenoj kreposti za koju znamo da nam jako koristi. Možemo težiti, uz Božju milost, da se uvijek malo-pomalo poboljšavamo, iako to ponekad ide sporije nego bismo htjeli: „Nikada mi se nisu sviđale biografije svetaca koje na naivan način — ali i zbog nedostatka zdrave doktrine — prikazuju njihova djela kao da su od rođenja bili u stanju milosti. Ne. Prave životne priče kršćanskih junaka slične su našem iskustvu: borili su se i pobjeđivali; borili su se i gubili. A onda su se, raskajani, ponovno vraćali u borbu.“[4]

Trebamo održavati žar nutarnjeg poriva koji nas potiče da tražimo Isusa, koji nas neprestano gura prema svetosti koju On želi za nas.

„Još uvijek napredujem“, kaže sveti Augustin. „Još uvijek idem naprijed, još sam na putu, još se borim, još

nisam stigao. Stoga, ako i ti ideš naprijed, ako se boriš, ako razmišljaš o onome što tek treba doći, onda zaboravi prošlost, ne okreći se unazad, kako se ne bi usidrio u ono na što se osvrćeš. Ako kažeš: ‘Dosta mi je!’, izgubljen si.“[5]

NAKON ŠTO ISPRIČA prispodobu o pastiru koji ide tražiti jednu izgubljenu ovcu, Isus zaključuje: „*Tako ni Otac vaš, koji je na nebesima, neće da propadne ni jedan od ovih malenih.*“ (Mt 18,14)

Naš Gospodin nas nikada ne napušta. Tu leži naša nada. Naš će život uvijek sadržavati spoticanja i padove, ali upravo ta slabost, kada ju prepoznamo, privlači Božju snagu. On, Gospodar nad vojskama, vodi bitku: „Zapovjednik na bojnopolju više cijeni vojnika koji se, nakon što

je pobjegao, vrati i snažno napadne neprijatelja, nego onoga koji se nikada nije povukao, ali nikada nije ništa hrabro napravio.“[6]

Osoba koja nikada ne pada nije na putu svetosti, jer takva duša ne postoji. Naprotiv, na putu je svetosti onaj koji se brzo diže i vraća u borbu.

Kršćanski život je život duhovne borbe. To je borba ispunjena mirom, sportskim duhom, radošću, jer se temelji iznad svega na povjerenju u Boga. „Isus razumije našu slabost i privlači nas sebi po kosini. Želi da se trudimo svaki dan malo napredovati. Traži nas, kao što je tražio učenike iz Emausa, kojima je pošao u susret. Tražio je Tomu, ukazao mu se i dao mu da dotakne rane na rukama i boku. Krist nas uvijek čeka da mu se vratimo, jer poznaje našu slabost.“[7]

Zato trebamo biti ponizni pred Bogom, poput malog djeteta koje se trudi biti dobro, iako često griješi, ali

uvijek osjeća bezuvjetnu ljubav svojih roditelja. Naš se Gospodin raduje kad mu se obraćamo za pomoć i, kada je potrebno, za oprostjenje. Tu uvelike leži tajna svetosti. Oslanjamo se i na pomoć naše Blažene Majke. Marija nam uvijek pomaže ponovno započeti, dopustiti da nas Dobri Pastir ponovno pronade: „Poniziti se i uteći se preko Marije, tvoje Majke, Milosrdnoj Ljubavi Isusovoj. - Jedan «miserere» i gore srce! - Početi iznova.“[8]

[1] Ulazna antifona mise – Utorak 2. tjedna došašća

[2] Sv. Bernard, Govor o Gospodinovu dolasku, I, 7

[3] Sv. Josemaría, Kovačnica, br. 7

[4] Sv. Josemaría, Susret s Kristom,
br. 76

[5] Sv. Augustin, Govor 169, 18

[6] Sv. Grgur Veliki, Homilije o
Evandjeljima, 34, 4

[7] Sv. Josemaría, Susret s Kristom,
br. 75

[8] Sv. Josemaría, Put, br. 711

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-utorak-2-
tjedna-adventa/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-utorak-2-tjedna-adventa/) (11.04.2026.)